

Sygn. akt VI GC 1325/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Sp. z o.o. Spółka komandytowa w T.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowa w T. kwotę 1 647,60 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 447,00 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1325/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1.647,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dnia 31 października 2014 r. powódka otrzymała od (...) S.A. zlecenie naprawy uszkodzonego pojazdu marki R. (...) będącego przedmiotem leasingu, której stronami była B. S. będąca korzystającym oraz (...) S.A. będący leasingodawcą. W dniu 24 października 2014 r w/w samochód uległ uszkodzeniu. Szkada została pokryta przez pozwaną będącą ubezpieczycielem z ubezpieczenia odpowiedzialności autocasco poszkodowanej. Powódka dokonała naprawy uszkodzonego pojazdu, w związku z czym wystawiła fakturę VAT na kwotę 5.755,07 zł brutto. Kwota podatku VAT w wysokości 1076,15 zł został pokryta przez (...) S.A. Decyzja z 12 stycznia 2015 r. pozwana przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 3.031,32 zł tytułem odszkodowania. Powódka wskazała, że mając na uwadze, że pozwana nie wypłaciła pełnego odszkodowania tytułem naprawy pojazdu, powódka

24 sierpnia 2016 r. wystosowała do pozwanej odwołanie od decyzji w zakresie wypłaconego odszkodowania. Następnie wezwaniami do zapłaty z 14 października 2016 r. oraz 31 października 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty. Wezwania pozostały jednak bez odpowiedzi.

Sąd zarządzeniem z dnia 23 grudnia 2016 r. wezwał pozwaną do złożenia do odpowiedzi na pozew w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. W określonym terminie pozwana nie wniosła odpowiedzi na pozew.

Na rozprawie z dnia 11 kwietnia 2017 r. pełnomocnik pozwanej oświadczył, że przychylił się do wniosku powódki o przeprowadzenie dowodów, a w szczególności dowodu z opinii biegłego. Wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Pełnomocnik pozwanej zakwestionował roszczenie powódki co do wysokości podnosząc, że wypłacona kwota odszkodowania wyczerpuje wszelkie roszczenia strony powodowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 24 października 2014 uległ uszkodzeniu samochód marki R. (...) o nr rej. (...) będący przedmiotem leasingu, której stronami była B. S. będąca korzystającym oraz (...) S.A. we W. będąca finansującym. W dniu szkody ubezpieczycielem autocasco uszkodzonego pojazdu na podstawie umowy ubezpieczenia AC potwierdzoną polisą ubezpieczeniową nr (...) z dnia 28 maja 2014 r., była pozwana. Suma ubezpieczenia autocasco została ustalona na kwotę 64.000 zł. Zgodnie z § 4 ogólnych warunków zawartego ubezpieczenia autocasco ochrona ubezpieczeniową pozwanej objęte są szkody powstałe w okresie ochrony ubezpieczeniowej polegające na uszkodzeniu wskutek wszelkich zdarzeń niezależnych od woli ubezpieczonego lub osoby uprawnionej do korzystania z pojazdu.

Dowód: akta szkody na płycie CD (k. 65), polisa (k. 27-28), ogólne warunki ubezpieczenia autocasco (k. 19-22).

Powódka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej naprawiła uszkodzony pojazd marki R. (...). W związku z naprawą uszkodzonego pojazdu powódka wystawiła fakturę VAT w kwocie 4.678,92 zł netto, tj. 5.755,07 zł brutto.

Dowód: zlecenie naprawy (k. 23), protokół przyjęcia pojazdu do naprawy (k. 24), potwierdzenie odbioru pojazdu (k. 26), faktura VAT (k. 16, 25).

Pozwana wypłaciła na rzecz powódki odszkodowanie tytułem szkody w pojeździe w kwocie 3.031,32 zł. Powódka pismem z dnia 24 sierpnia 2016 r. odwołała się od decyzji pozwanej w zakresie wysokości wypłaconego odszkodowania. W odpowiedzi z 6 września 2016 r. pozwana poinformowała powódkę, że podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie.

Dowód: decyzja (k. 29), mail (k. 12), wyciągu z rachunku (k. 30).

Wezwaniami do zapłaty z 14 października 2016 r. oraz 31 października 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1.647,60 zł.

Dowód: wezwania od zapłaty (k. 13-15).

Dnia 26 kwietnia 2018 r. (...) S.A. we W. zawarł z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową umowę cesji wierzytelności którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność w kwocie 1.647,60 zł z tytułu wierzytelności wynikającej z umowy ubezpieczenia AC potwierdzonej polisą ubezpieczeniową nr (...) z dnia 28 maja 2014 r. oraz powstałej dnia 24 października 2014 r. szkody.

Dowód: umowa cesji (123-125), pełnomocnictwo (k. 126-127).

Koszt naprawy samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) na dzień zaistnienia szkody wynosił 4.978,92 zł netto przy przyjęciu pełnych jego uszkodzeń tj. strony lewej i prawej.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. z dnia 14 czerwca 2017 r. (k. 76-80), uzupełniająca ustna opinia (k. 103-104).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dowody z dokumentów, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Opinia biegłego sądowego M. D. dała podstawę do poczynienia w sprawie ustaleń faktycznych w zakresie uzasadnionych kosztów naprawy ponieważ była jasna, logiczna oraz sporządzona przez biegłego sądowego dysponującego konieczną wiedzą specjalistyczną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powódkę zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym pomiędzy stronami było, że do szkody na pojeździe doszło w okresie obowiązywania zawartej przez strony umowy ubezpieczenia autocasco. Spornym pomiędzy stronami była wysokość kosztów naprawy.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

W toku procesu pozwana nie kwestionowała tego, że (...) S.A. we W. jest podmiotem uprawniony do otrzymania odszkodowania z tytułu szkody z 24 październik 2014 r. w związku z zawartą umowa autocasco.

W toku procesu strona powodowa przedłożyła umowę cesji z dnia 26 kwietnia 2018 r. zgodnie z którą (...) S.A. we W. będący właścicielem uszkodzonego pojazdu przelał na rzecz powódki swoją wierzytelność wobec pozwanej w kwocie 1.647,60 zł z tytułu powstałej dnia 24 październik 2014 r. szkody w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...).

Zgodnie z art. 316 k.p.c. sąd bierze pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Należy zatem uznać, że przed zamknięciem rozprawy doszło od skutecznego przeniesienia wierzytelności.

Zatem ocenie w Sądzie powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanej.

Podstawę materialnoprawną roszczenia powódki stanowiły przepisy art. 805 i następane k.c. oraz postanowienia umowy ubezpieczenia autocasco, która łączyła strony.

Art. 805 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Stosownie natomiast do dyspozycji art. 805 § 2 pkt 1 k.c. świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Szkodą jest wszelki uszczerbek majątkowy doznany bez prawnego uzasadnienia, wyrażający się w różnicy pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki istniał i mógłby w normalnej kolei rzeczy istnieć, a stanem, jaki powstał skutkiem zdarzenia wywołującego zmianę (tak m.in. Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 15.11.2001 r. w sprawie III CZP 68/01, Lex oraz z dnia 12.7.1968 r. w sprawie III CZP 28/68, Lex). Podstawą prawną roszczenia o zapłatę świadczenia ubezpieczeniowego jest istnienie stosunku prawnego ubezpieczenia, zaś przesłanką - powstanie szkody wskutek zajścia wypadku ubezpieczeniowego przewidzianego w warunkach danego ubezpieczenia. Związek przyczynowy w sensie sprawstwa jest w zakresie odpowiedzialności gwarancyjnej zastąpiony związkiem normatywnym, wynikającym z postanowienia umowy wiążącego obowiązek naprawienia szkody z określonymi okolicznościami jej powstania. Odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń przysługuje bowiem z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej, a nie sprawczej.

Zgodnie z § 4 ogólnych warunków zawartego ubezpieczenia autocasco ochrona ubezpieczeniową pozwanej objęte są szkody powstałe w okresie ochrony ubezpieczeniowej polegające na uszkodzeniu wskutek wszelkich zdarzeń niezależnych od woli ubezpieczonego lub osoby uprawnionej do korzystania z pojazdu.

W świetle powyższego obowiązkiem pozwanego było przywrócenie samochodu powoda do stanu poprzedniego. O przywróceniu do stanu poprzedniego można zaś mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, trwałość, części składowe, wygląd estetyczny) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.11.1992 r. w sprawie I Acr 410/92).

W niniejszej sprawie bezspornym było, że szkoda likwidowana była przez pozwaną z polisy AC oraz, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Natomiast sporna była sama jego wysokość. W toku procesu pozwana nie podnosiła żadnego zarzutu dotyczącego ewentualnego udziału własnego w szkodzie strony poszkodowanej.

Powołany w niniejszej sprawie biegły sądowy ustalił, że koszt naprawy samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) na dzień zaistnienia szkody wynosił 4.978,92 zł netto przy przyjęciu pełnych jego uszkodzeń tj. strony lewej i prawej. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego oraz za biegłego uznaje, że zasadnym był przyjęcie pełnych uszkodzeń pojazdu tj. strony lewej i prawej. Wobec powyższego zdaniem Sądu uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 4.978,92 zł netto.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone na podstawie art. 805 k.c. od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.647,60 zł (4.978,92 zł – 3.031,32 zł = 1.647,60 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zasadzając ustawowe odsetki od dnia 18 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 30 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 500 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sądowego oraz 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) co daje łączną kwotę 1 447 zł.

SSR Jolanta Brząk